

Rozhodnutí nejv. soudu z 26. května 1925 R I
440/25. Dr. Spurný.

Je-li do dražebních podmínek pojat dodatek, že vydražitel nese ze svého poplatek z převodu práva vlastnického s případnými přírážkami a vůbec jakékoli veřejné dávky a poplatky, jest tím míněna i dávka z přírůstků hodnoty (§ 15 vládního nařízení ze dne 27. dubna 1922, č. 143 Sb. z. a n.

Spoluvlastníci domu čp. 1726 v P. J. St. a K. St. a V. V. a H. V. zažádali za povolení dobrovolné dražby domu, která také se vykonala a vydražili dům tento bývalí spoluvlastníci k ½ manželé V. V. a H. V. na základě dražebních podmínek, v nichž byla obsažena také věta uvedená v hlavě tohoto rozhodnutí.

Z převodu půl domu patřivší manželům J. St. a K. St. na manžele V. V. a H. V. předepsal magistrát hlav. města Prahy dávku z přírůstků hodnoty ve výši Kč 6944.40 a dal doručiti platební rozkaz o tom bývalým vlastníkům této poloviny, manželům J. St. a K. St.

Tito vyzvali manžele V. V. a H. V., aby peníz ten zaplatili, když to však odmítli, zaplatili manželé J. St. a K. St. sami peníz ten a zažalovali bývalé spoluvlastníky V. V. a H. V. o zaplacení tohoto peníze.

Soud první stolice zamítl žalobu se zřetelem k § 13. vládního nařízení ze dne 27. dubna 1922, č. 143 Sb. z. a n. jsa toho právního názoru, že nějaké zvláštní ujednání stran o placení dávky z přírůstků hodnoty se nestalo a nelze vzhledem k výše uvedenému zákonnému ustanovení vyvozovati ze všeobecného znění dražebních podmínek závazek žalovaných k placení dávky z přírůstků hodnoty, třeba by byla zamýšlena žalující strana shrnouti výše uvedeným zněním dražebních podmínek závazek vydražitelův k zaplacení dávky z přírůstků hodnoty, když nebylo ani prokázáno, že žalované straně byl znám tento prokázaný úmysl žalující strany.

Odvolací soud k odvolání žalobců změnil rozsudek tento a uznal podle prosby žalobní.

Dovolání žalovaných nejvyšší soud nevyhověl z těchto důvodů:

Nejvyšší soud souhlasí s výkladem, kterého se dostalo v napadeném rozsudku sporném § 11. dražebních podmínek. Kdyby otázka, kdo má nésti jednotlivé veřejné dávky a poplatky

měla býti řešena podle příslušných zákonných ustanovení, nebylo by bývalo vůbec třeba, zmiňovati se o nich v dražebních podmínkách. Když se tak stalo a bylo v nich řečeno, že vydražitelé zaplatí ze svého jakékoliv veřejné dávky a poplatky, nelze této podmínce rozuměti jinak, než že vydražitelé ponесou i ty veřejné dávky a poplatky, které by jinak musili nésti prodávající, tedy jmenovitě i dávku z přírůstku hodnoty, neboť i ta jest dávkou veřejnou. Že taková byla také skutečná vůle žalobců, plyne ze zjištění prvního soudu, učiněného na základě svědecké výpovědi dr. Sl., že první žalobce vůči svědkovi právě za účelem sepsání dražebních podmínek takovou vůli projevil. Zjištění to zůstalo v opravném řízení nedotčeno. Jaká byla skutečná vůle žalovaných, nemohlo býti ovšem zjištěno, svým podpisem dražebních podmínek přijali je však za své dříve ještě, než věděli, že sami dům vydraží; proto jsou podle nich zavázáni, ať již byli na omylu o jich pravém významu, neboť zaviniili si jej sami, či pokládali již tehdy podmínky za nejasné, ale přece je podepsali a na jejich základě dům koupili (§§ 869 posl. věta, 915 druhá věta obč. zák.).

Rozhodnutí nejvyššího soudu z dne 3. prosince 1925 č. j. Rv I 1420/25. Dr. Grešl.

Byl-li na jmění úpadcovo uvalen konkurs za současného zrušení vyrovnacího řízení na jmění jeho zahájeného, čítati jest 60 denní lhůtu § 12. konk. řádu již ode dne zahájení vyrovnacího řízení a ne teprve od uvalení konkursu. Včasnost odporu teprve při rozvrhovém roku vzneseného.

Dne 9. února 1923 byl proveden k návrhu vymáhacího věřitele A. pro jeho pohledávku 6.000 Kč s přísl. exekuční zájem svršků dlužníku B. patřících. K návrhu dlužníka B. bylo dne 7. března 1923 zahájeno vyrovnací řízení, kteréž však nevedlo k vyrovnání a se zrušením vyrovnacího řízení dne 19. června 1923 byl téhož dne na jmění dlužníka B. uvalen konkurs. Při roku, který k rozvrhu nejvyššího podání za svrsky úpadcovy v konkursním řízení ve veřejné dražbě prodané docíleného v obnosu Kč 4648.70 ustanoven byl, účtoval věřitel A. pohledávku svou v obnosu Kč 6000.— s přísl. z nejvyššího podání žádaje za oddělené uspokojení své pohledávky z tohoto výtěžku, dražby. Správce konkursní podstaty vznesl proti tomu odpor uváděje, že vymáhajícímu věřiteli nenáleží právo na přednostní uspokojení z výtěžku dražby, ježto exekuce byla vyko-